

2000:1

HEMMESJÖBYGDEN

Meddelande från Hemmesjö hembygdsförening

Välkommen till årsmöte i Hemmesjö hembygdsförening

Fredagen den 17 mars kl 19 i Risingegården

Musikunderhållning, utställning, mötesförhandlingar och servering.

Program för våren och sommaren 2000. Fler arrangemang kan tillkomma, håll utkik på anslagstavlorna.

30 april	kl 20:30	Valborgsmässofirande i herrgårdsparken i Åryd.
Vårsånger, vörtal och fyrverkeri.
28 maj		Invigning av Sigfridsleden som går igenom Hemmesjö socken.
Program enligt anslagstavlorna.
Juni		Försommarkonsert vid herrgården i Åryd. Se anslagstavlorna.
4 juni	kl 08:00	"I Dackes fotspår". Bussresa tillsammans med hembygdsföreningarna i Tegnaby och Östra Torsås. Färden går över Vissefjärda och Karlskrona. Detaljerat program kommer.
10 juni	kl 07:00	Gökotta vid Tegnabysjöns norra strand. Nedfart vid Rudebro, mitt emot Billa Södratorp. Kaffekorg.
6 augusti	kl 13:30	Hembyggsdag vid Schöns stuga på Masugnsvägen i Åryd.
20 augusti	kl 13:00	Resa till Hovmantorps säteri. Vi får veta mera om gårdens historia. Kaffekorg. I samarbete med Tegnaby och Östra Torsås.
5 september	kl 18:00	"Fädernas kyrka i 1000 år". Ett annorlunda besök i Hemmesjö kyrka. Detaljerat program kommer.

Årsavgiften, 50 kr per person betalar Du enklast in på bifogat inbetalningskort.
Postgirokonto 72 98 81 – 3. Tack för Din medverkan!

Tomas Polvall, ofta förekommande medarbetare på Smålandspostens kultursida och med knytningar till Södra Åreda har välvilligt ställt en artikel om barndomsminnen från Södra Åreda till vårt förfogande.

ÅTERBESÖK I BARNDOMEN

Fem år gammal tog jag tåget till Växjö. Mina föräldrar hade följt mig till Centralstationen i Helsingborg. På perrongen i Växjö väntade tant Terese. I hennes hem sov jag en natt. Dagen efter fortsatte resan till Södra Åreda. Där bodde jag några veckor hos Albin och Hilda. Jag återvände den följande sommaren. Albin dog för några år sedan, 93 år gammal. Det var Roland, Albins son, som berättade.

Också sin sista sommar hade Albin kört traktor, men åldern hade tagit ut sin rätt. Kroppen tyade inte längre, sade han till Roland. Några månader senare dog han. Det var under ett återbesök i min småländska barndomsvärld jag fick en kort pratstund med Roland. Min hustru hade övertalat mig att återvända till två somrar i Småland. Hon hade ofta lyssnat till mina historier från Södra Åreda. Nu ville hon se hur det var.

Det var en solig dag. Familjens två yngsta barn såg fram emot badet. Bada fick jag inte göra själv när jag var fem och sex. Det var enda förbudet. Så fanns det en rekommendation om att vara försiktig när jag gick förbi stengärdet på väg ned mot sjön, ty där fanns en hel del huggormar. Resten var frihet, så mycket jag vågade. Frihet och ensamhet. Hemlängtan kunde vara svår. Några gånger grät jag av saknad efter mina systrar och föräldrar. Men jag lärde mig ensamheten.

Nu var inte sommardagarna i Södra Åreda bara ensamhet. En tid lekte jag med ett syskonpar och så fanns det djur. Hundarna hette Cockie och Sickan. De höll ofta till på gräsmattan utanför huset och det hände ganska ofta när jag satt och klappade dem att Hilda kom ut och pratade med mig. Det fanns hästar, kor, grisar och höns. De sjutton korna var det min uppgift att föra in från betesmarken. Albin hade visat mig vilken slags käpp jag skulle använda och vilken ko jag skulle fösa på för att få flocken från hagen till stallet. Berömmet jag fick när jag skötte min uppgift har jag burit med mig genom livet. Ivan i smedjan fanns i närheten om något skulle gå galt, men jag minns inte att något någonsin gick galt i Södra Åreda. Att det gick så gott var männens förtjänst. Varför de välsignade mig med så mycken omsorg och kärlek vet jag inte, men jag känner ännu en tacksamhet gränsande till vördnad för deras närvaro i min barndomsvärld. Själva tyckte de nog bara att de visade en självklar vardaglig vänlighet.

I "Den lilla världen" skriver Lars Gustafsson om när han återvände till barndoms landskap i Västmanland. Som vuxen såg han rullstensåsar, skogar och slussystem där han som pojke hade sett kottar och små djur. Under mitt återbesök i Södra Åreda var perspektivet detsamma. Jag såg landskapet och stigarna genom det. Min hustru var förstummad av detaljrikedomen i minnesbilderna. Jag var inte överraskad, att minnet väl bevarat ett landskap och två somrar som betytt så mycket kändes självklart. Allt jag såg var fotostatkopierat i minnet. Ekarna i stallbacken fanns på sina platser, huset på sina och stigen slingrar vant fram mellan ängar och skogsdungar. Landskapet var sig likt. Tiden förändras inte. I mitt sinne finns en plats där femåringen tittar förundrat på världen. Så länge han har sitt rum där vi kan träffas är jag vid gott mod.

Mina egna barn fann sig snabbt tillrätta. Längre simmade vi i sjön vid Södra Åreda. Mellan simturerna strövade min sexårige son längs strandkanten. Plötsligt hördes hans skrik. Det var ett skrik av fasa. Han hade lyft på en sten och skrämt en orm som i sin tur skrämt vett och sans ur honom. Han var så skräckslagen att han inte kunde tala. Han skakade våldsamt i hela kroppen. Det tog flera minuter innan den stora fadersfannen hade kramat bort så mycket skräck ur hans kropp att han kunde berätta vad som hade hänt. På väg från sjön satt han på mina axlar. Jag försäkrade att det var tillräckligt högt. Inga ormar kunde nå honom. På väg till bilen stannade vi vid den öppna plats där en gång smedjan låg. Jag berättade för min son vad som en gång fanns här, och om hur jag stod och tittade på Ivan när han arbetade, om elden och slagen från släggan. Under måltider och i sällskap med vuxna skrattade Ivan ofta. I smedjan som nu är borta var han tyst och koncentrerad nästan andaktsfull atmosfär som ännu är livs levande i femåringen rum.

Att två vuxna främmande män hade tid för mig upplevde jag som en sällsam lycka. Barn förstår mer än vi vuxna vanligen föreställer oss. När min dotter var två år stod jag och talade med en kvinna i det lilla danska samhälle där jag sedan många år är bor. Efter en stund blev det dags att gå hem och laga mat. För att inte väcka det jag trodde var en halvsovande tvååring sade jag att jag skulle laga flickans favoritmåltid. Pizza kom ett glädjestrålade tjut från barnvagnen. Så redan som barn förstod jag instinktivt vilken tur jag haft som fick tillbringa så många stunder i Albins och Ivans sällskap. Vad de fann för tilltalande i mitt sällskap reflekterade jag inte över. När jag tänker på det i dag tror jag att de, förutom en stor kärlek till barn, tyckte om frimodigheten hos den lilla parvel som talade skånska.

Ivan arbetade, mestadels under tystnad. När han pratade lät det konstigt. För mig var skånskan urspråket. Andra språk och dialekter var mer eller mindre märkliga avvikelser från detta urspråk. De två medelålders männen i det lilla småländska samhället välsignade mig med livslång kärlek och nyfikenhet till det som inte var hemma. Dessa barndomssomrar är en viktig förklaring till att jag har blivit resenär. Nyfikenhet och kärlek till främmande platser och människor är nödvändiga för den som valt resandet som yrke.

Tomas Polvall

----- 00 ----- 00 ----- 00 -----

Återfunna efter mer än 100 år.

Gamla dokument från järnbruket i Åryd återfunna i samband med husrenovering. De äldsta handlingarna är från 1800-talets början.

Herrgårdsflygeln på Åry herrgård byggdes på 1830-talet som brukskontor till järnbruket. Sedan järnhanteringen upphörde på slutet av 1800-talet har huset använts som bostad och idag är det Nils-Ola och Marie Holtze som bor där. I herrgårdsbyggnaden som byggdes under 1820-talet finns idag bevarat en stor del av de räkenskaper och andra handlingar som tillhörde bruksverksamheten från mitten av 1700-talet och framåt. Bengt Hjelmqvist, som bor i huvudbyggnaden, ledde under sin tid som ordförande i Hemmesjö hembygdsförening flera studiecirkel som bl.a. hämtade kunskaper ur bruksarkivet.

Herrgårdsflygeln har under en tid renoverats och det var vid sådant arbete som Nils-Ola en dag i september kom springande ner till den närbelägna hembygdsstugan med ett stort pappersark i handen. Han berättade att han höll på att plocka bort gammal isolering i trossbotten och då hade det kommit fram en massa papper. Det exempel han hade med sig var en "Ritning å Stångjernssmedja att uppföras vid Åryd". Smedjan byggdes på 1860-talet så det här måste vara frågan om riktigt gamla handlingar. Jag kände hur pulsen blev snabbare av upphetsning och inte blev den lugnare när Nils-Ola berättade att det fanns massor med "gamla

papper". Jag bad honom att spara allt som kom fram, även om det var i dåligt skick. Vilken överraskning!

Efter några dagar fick jag kasta en blick på hela fyndet. Utspridda på Nils-Olas jättelika matbord låg ett 50-tal ritningar i varierande kondition och en stor tvättkorg nästan svämmade över av papper. Allt var genompyrt av smuts och luktade illa.

Senare flyttades materialet till hembygdsstugan för en första genomgång och rengöring. Varje enskilt papper borstades försiktigt och lades i press mellan lätt fuktade omslag. Efter några veckor var samlingen tillsnyggad och man kunde "stoppa näsan i pappersbuntarna" utan att må illa.

Vad var det då som var så märkligt med fyndet?

Dokumenterna var daterade från 1820-talet fram till 1887 med årtalen 1844 och framför allt 1873 som verkliga toppar. Någon hade för drygt 100 år sedan lagt upp handlingarna på vinden. Senare hade man lagt på kutterspån som isolering och så hade allt glömts bort. I över 100 år!

Ritningarna är naturligtvis originaldokument av stort lokalhistoriskt värde. Rätteligen borde de ha hamnat i järnbruksarkivet. Intressanta är även övriga handlingarna, som består av brevväxling mellan Åryd och Lessebo, ägare till Åryd. Till detta kommer mängder med fraktsedlar, kronodebetsedlar, anteckningsböcker och inte minst meddelanden till bruket från arrendatorer m.fl. i de omgivande byarna Risinge, Attsjö, Furuby, Fägerstad och Tegnaby. När man läser de med möda skrivna lapparna får man verkligen kontakt med fotfolket från förr. Det är heller inte så vanligt att denna typ av "enkla" dokument finns bevarade i ett arkiv. Här har ingen gallring gjorts vilket bl.a. bevisas av att det bland papperna låg en liten hopskrynklad strut av papper, kanske använd för karameller eller andra småsaker.

Låt oss titta närmare på några dokument. Förteckningen över fyndet upptar sju sidor så det får bli några enstaka exempel.

Ritningarna till herrgården från 1820-talet är magnifika och ganska oskadade. Bengt Hjelmqvist på Åry herrgård skrev för 20 år sedan en historik om byggandet av herrgården. Originalritningen saknades då i bruksarkivet men räkenskapsböckerna från byggnadstiden antydde att fortifikationsofficeren Baltzar Cronstrand hade gjort ritningarna. Nu blev det bekräftat.

En stor ritning visar förslag till stångjärnsmedja med vattenhjul, härd och flera hammare. Detaljritningar finns bl.a. för blåsmaskinens hjul. För några år sedan rekonstruerades det vattenhjul som nu snurrar vid blåsmaskinhuset i Åryd. Jan Forsberg, vid tekniska förvaltningen på Växjö kommun, letade då efter originalritningarna men fick till slut grunda sin konstruktion på erfarenheter från andra bruk. Nu återfanns ritningar inte bara till blåsmaskinhjulet utan till hjulen för smälthammare, räckhammare, kniphammare och uppfordringsverk.

Många av konstruktionsritningarna är gjorda av en ingenjör E. Jansson på Dalkarlslyttan i Lindsberg. Utrustning till ombyggnad av bruket beställdes bl.a. från Örmö bruk vid Konga och från Brevens bruk i Närke. Till hjälp med ombyggnad av bruket hade man också personer från Jernkontoret. Bl.a. finns brev och ritningar från direktör Anders Grill, som också besökte Åryd, och från dåvarande stipendiaten vid Jernkontoret, Wilhelm Ramsay. Åry bruk hade således kontakter med intressenter runt om i landet.

I journalen från rostugnen år 1876 framgår att bergmalm hämtades från många håll. Där nämns Striberg, Åsboberg, Harggruvan, Bäckagruvan och Nordsjö.

Från 1843 – 1845 finns det några hundra fraktsedlar som visar att till Åryd transporterades tackjärn i stora mängder från masugnarna vid Taberg och Mobro (i Barnarp). Varje fraktare, som finns namngiven, tog i genomsnitt 5 skeppund (850 kg).

Många skrev till brukskontoret för att söka arbete. Från Attsjö rapporterade bönderna om beståndet av oxar år 1844 och ville dessutom köpa krut för att skjuta vargar.

Många av handlingarna kring 1873 – 74 rör det pågående bygget av järnvägen mellan Karlskrona och Växjö, då en station anläggs i Åryd. På en enkel papperslapp finns skissat ett förslag till hur stationshuset skulle vara smyckat då invigningståget med Oscar II och Sofia skulle passera. På husets tak syns unionsflaggan vaja.

Det här var några smakprov. Mycket mer finns att hämta för den intresserade. Vad kommer nu att hända med materialet? Hemmesjö hembygdsförening har fått ta över fyndet. Efter en översiktlig genomläsning, som tagit upp emot 25 timmar, har allt sorterats i tidsordning. Närmast skall valda delar visas på en utställning i hembygdsstugan i Åryd. Därefter packas materialet i arkivkartonger och tillsammans med en förteckning kommer det att deponeras i bruksarkivet i Åry herrgård. Förhoppningsvis kommer det att vara till nytta för framtida järnbruvsforskare.

Anm. Ovanstående artikel är ursprungligen skriven för tidskriften "I Varend och Sunnerbo".

----- 00 ----- 00 ----- 00 -----

KALASTIDER

I min barndom var det väldigt vanligt med kalas i hemmen. Åtminstone på bondgårdarna där jag växte upp. Det var julkalas, åldermanskalas, födelsedagskalas, bröllop och jag vet inte allt. Jag skall berätta om fars 50-års kalas som gick av stapeln i januari 1948 (jag var då på mitt 8:e år). I god tid körde Georg med sin taxibil och hämtade kokerskan "Jenny på Skogsborg" i Västorp. Hon kom redan i början på veckan för att rusta till kalaset, som hölls på lördagen i samma vecka. Hon hade alltid en kasse med sig, som innehöll diverse formar och specialredskap. Hon var inte bara en duktig kokerska utan i högsta grad en matkonstnär. Hon tillverkade sina aladåber och puddingar i fint mönstrade formar, garnerade och dekorerade i all oändlighet. Många nervösa servitriser och värdinnor har nog stått och trampat nervöst för att rycka faten ur händerna på henne. Men icke, Jenny stressade aldrig och skulle inte ha drömt om att släppa ifrån sig ett hastverk.

Tillbaka till förberedelserna. En gris hade slaktats, likaså en kalv. Jenny fick fria händer att tillaga vad hon ville. Grädde, smör och dylikt skickades efter på mejeriet, äggen stod hönsen för, mjölk till ostkaka och sötost fanns också på gården. Man levde ju mer i självhushållningens tidevarv. Idag skulle man inte ha de möjligheterna. Å andra sidan blev det ju oändligt mycket mer arbete för de som skulle jobba med kalaset.

Men som barn upplevde man det bara som roligt. Man stod med näsan överallt och fick provsmaka på allt det goda som trollades fram. Dagen innan kalaset fick man följa med far med häst och vagn för då skulle det lånas stolar, bord, porslin mm av grannarna. 140 personer var bjudna och ett normalt hem kunde ju inte vara så välförsett så att det fanns utrustning för alla. Men det var spännande att se hur bord, stolar och bänkar placerades så att alla skulle få plats. Till och med yttervinden fick tas i anspråk (där satt sedan kortspelargubbarna, minns jag). På den tiden satt herrarna för sig och damerna för sig. De satt som packade sillar, den enda motionen var när de skulle krångla sig upp till smörgåsbordet och "ladda om". Varmt och svettigt var det och mellan borden for de stackars servitriserna med en tillbringare i vardera näven: Önskas det öl eller svagdricka, var det stående uttrycket. Nu hade väl åtminstone gubbarna annat än svagdricka i glasen, så allt eftersom kvällen gick blev de allt högljuddare. Kortleken plockades fram, historierna blev allt grövre och jag minns att man kilade runt och var med överallt. Man märktes inte så mycket i myllret och det var roligt att tjuvlyssna på de vuxnas prat. Mest väntade man på efterrätten men vi fick vänta på "lilleturen". Gud, vad vi barn var oroliga att det inte skulle bli något kvar till oss. Men konstigt nog blev det alltid det. Så satt man på vindstrappan och lät sig väl smaka. Till slut blev man så trött så man bara tuppade av i något hörn och nästa dag var allt bara en stor röra. Då skulle lånegodset lämnas tillbaka och allt ställas i ordning. Sedan åt man "kalasemat" i flera dagar.

Kalas i all ära, men det var skönt när det blev som vanligt igen!

Bidragsansökan

Birgit Bengts har blivit en flitig skribent i Hemmesjöbygden. Har Du också möjlighet att lämna ett bidrag? Med fler bidrag kan vi göra Hemmesjöbygden både bättre och större! Det Du skriver bör ha någon anknytning till våra trakter, i övrigt är valfriheten stor. Det går att skriva om både gammal och nytt.

Jobbigt att skriva? Tag kontakt med någon i styrelsen så ordnar vi det tillsammans.

----- 00 ----- 00 ----- 00 ----- 00 -----

Här följer andra och avslutande delen (något avkortad) av historiken över Åryds Socialdemokratiska Kvinnoklubb, vars verksamhet upphörde 1998. Monica Gustafsson, föreningens siste ordförande, har skrivit.

HUMANITÄR VERKSAMHET

Man talar ofta om humanitär verksamhet. Runt om i världen är kvinnors humanitära insatser omvittrade. Åryds Socialdemokratiska kvinnoklubb har också genom åren utmärkt sig för sin humanitära verksamhet. Redan i början av klubbens historia, d.v.s. för ca. 60 år sedan, gick man till ålderdomshemmet i Billa med kaffe och julpåse åt de gamla där. Man skänkte också pengar till inköp av en radioapparat till ålderdomshemmet och så småningom en TV.

1945, då det äntligen slöts fred i Europa efter andra världskriget, var det ont om livsmedel i våra grannländer. Kvinnoklubben beslöt då att starta en kuponginsamling. Det var ransonering och livsmedlen inköptes på kupong. Resultatet av insamlingen var gott och både vetemjöl, socker och smör kunde köpas och sändas till behövande i grannländerna.

Under kriget samlade man in pengar till de inkallades familjer och man skänkte också babykläder till Norge. Man skänkte strumpor till Finlands barn och flickklänningar syddes till Holland. Även familjer på hemmaplan, som hade det svårt fick extra pengar till jul.

Semesterhemsblommor har sålts i mängder under årens lopp och andelar i semesterhemmet Annevik inköptes, så att klubbister kunde åka iväg på en välbehövlig vila där.

Ett annat sätt att få in pengar kunde vara enl. protokoll från den 8/8 1951:

"Pappersinsamling: Harry Krantz från Arbetarekommunen samt hon själv (ordf. Inga-Lisa Johansson) hade med Konsums dragkärria gått omkring i stugorna här och samlat upp allt i pappersväg. Kapet var ännu ej sålt, men väntas inbringa en god slant"
Resultatet blev: 5 kr och 33 öre/förening.

Sedermera har den humanitära verksamheten vidgats att sträcka sig också utanför Nordens gränser. Sålunda har på Förbundets inrådan insamlingar gjorts: bl.a. klädinsamling till Greklands barn och klädinsamling till Sydafrika. Penninggåvor har skänkts till Polen, Nicaragua och Chile. 1992 ordnade klubben en insamling av kläder och skor till Baltikum, som gav ett mycket gott resultat.

Man har också tagit initiativ på mötena till att stödja olika klubbar eller grupper i Åryd, sålunda har t.ex. Åryds Idrottsklubb, Åryds skolas aktivitetskassa fått bidrag, liksom också Arbetareteatern och Kvinnojouren i Växjö.

Genom Radiohjälpens har gåvor skänkts bl.a. till handikappade barn och 1984 till det då katastrofdrabbade Etiopien. Vidare har man med bidrag stöttat Kampfonden, Valfonden, Unga Örnar, Rädda Barnen, Svenska Afghanistankommittén, Projekt för Vietnams kvinnor m.m.

Medlemsantalet i klubben har under åren legat mellan 25 och 35 deltagare. I slutet på 80-talet var det ca: 30 st. Under 90-talet sjönk medlemsantalet och var vid nedläggningen av klubben 1998 endast ett 15-tal. De sista fem åren startades ett samarbete med S-föreningen i Åryd, som var i en liknande situation. En s-grupp bildades, som kunde vitalisera arbetet på nytt. Det kändes därför naturligt, vid nedläggningen av kvinnoklubben, att de kvinnor som så önskade, kunde gå in i S-föreningen och där fortsätta att arbeta för de frågor man alltid kämpat för. S-föreningen utökade sin styrelse, så att kvinnor från klubbens styrelse kunde beredas plats där.

Mötena hölls under en längre tid på "Fridhem", Folket Hus lokalen i Åryd, (som sedermera revs) flyttades sedan till skolans fritidslokal men mot slutet "hittade man tillbaka" till området där "Fridhem" legat, eftersom Folkets Hus föreningen fått nya lokaler inte så långt därifrån, i ett före detta gammalt badhus, som rustats upp. 60-års jubileet hölls t.ex. i denna lokal. Som en liten kuriositet kan nämnas, att förr hölls alltid första mötet för året hemma hos Hilma Rosenkvist. I 32 år hölls alltid Kvinnoklubbens januarimöte hemma hos Hilma, ända fram till 1980. Andra måndagen i månaden var mötesdag. De sista fem åren blev mötena mera sporadiska och alltfler möten samkördes med S-föreningen i Åryd. Även ett samarbete med de andra S-föreningarna i Växjö kommuns södra kommunedel uppstod under senare år och man träffades ömsom i Åryd, Vederslöv och Ingelstad. Val- och nomineringsarbete skedde gemensamt med mycket jobb, men också med mycket gemenskap och trivsel. Denna form för samarbete fortsätter.

KULTURINSLAG

Av protokoll genom åren framgår klubbens kulturella intresse.

På mötena har också bedrivits kulturella aktiviteter. Bertil Sjösten var inbjuden och föreläste om sin resa till Kenya och visade bilder därifrån. Om Uganda berättade Ingegerd Westman till bilder. Gösta Ek berättade om främmande land och kultur, nämligen Israel. Kurt Håkansson visade filmen "Natt över Chile", en tänkvärd film. För att ytterligare känna gemenskap och bli en aning mer förtrogen med Chile, landet långt borta i Sydamerika, serverades den gången den chilensk måltid på mötet.

Ofta har olika författarskap belysts på mötenas programpunkt. Bl.a. Elin Wägners, Lars Forsells och också de kronobergska författarna Kerstin Ericssons och Birger Franzens dikter har man lyssnat till. Man får heller inte förglömma Åryds egen diktare Ernst Häll, vars prosa och lyrik, mycket har uppskattats.

Ulla Ekberg läste och berättade om dessa olika författare och diktare genom åren på ett alltid lika fängslande sätt.

Också humoristiska inslag förekom som, 1992 då Ulla läste "Ett lapptäcke" av Vilhelm Moberg och berättelsen gav tillfälle till många goda skratt.

Kronobergsteaterns Pär Sörman och Kjell Nilsson har varit i Åryd och framfört sin lilla uppsättning "Om Aftonen", som handlade om Dan Andersson och hans verk och konstnärsskap.

Konstutställningar har också anordnats av Kvinnoklubben i samarbete med den lokala ABF-avdelningen. liksom kulturella studiebesök, bl.a. vid Växjöslöjd och hos Gobelina Hemslöjd i Grimslöv.

MIDSOMMARFEST, JULFEST OCH LUCIA

På ett möte i början av 1942 diskuterades hur klubbens ekonomi skulle kunna förbättras. Man beslöt hålla en sommarfest och denna sommarfest, som alltså hölls första gången för nästan 60 år sedan har gett upphov till den numera årligen återkommande och populära

midsommardansen i Åryd. Klubben har köpt en flagga för detta ändamål och en flaggstång skänktes av Torsten Jonasson. Om midsommarstången sa man alltid, att i år är den vackrare än den någonsin har varit. Ofta var det levande musik med dragspel och lotteriet, som hade skänkta vinster, gick åt med rasande fart. Klubbister hade bakat och ordnat fika till försäljning, vilket var mycket uppskattat. Behållningen från festen gav ett gott tillskott i klubbens kassa. Midsommardanser lever vidare i Åryd, sedan 2 år tillbaka i annan regi.

Julfest har också ordnats under många år med dans kring granen, fika, lotterier och tomtebesök. Likaså besöktes ofta decembermötet av ett litet vackert Luciatåg och den traditionen lever vidare i S-föreningen.

SÅNGEN

Sången har alltid varit av stort intresse inom kvinnoklubben. Man sjöng på mötena, kampsånger och visor. Valdy Andersson sjöng ofta solo. Agda Sjösten deklamerade, liksom flera av de andra medlemmarna. Medlemmarna är duktiga sångare och många besökare och gäster har ofta förvånat sig över den myckna sången. En sångcirkel bildades 1987, som leddes av Monica Gustavsson.

SLUTORD

1997 var det dags för klubbens 60-års jubileum. Inbjudna var S-föreningen och också respektive. Det bjöds på middag som styrelsen hade tillagat och sedan talade Lisbet Jensen, ordförande för S-kvinnodistriktet, om S-kvinnors historia. Ulla Ekberg läste dikter "Från Fröding till Franzén". Klubben uppvaktades av S-kvinnor i Växjö, Åryds S-förening och S-kvinnodistriktet.

1998 präglades framför allt av ett idogt arbete med valet och årsmötet 1999 gick i vedmodets tecken, då beslutet togs att lägga ner S-kvinnor i Åryd. Årsmötet hölls delvis tillsammans med S-föreningen i Åryd. Ulla Sjösten, som varit klubbens ordförande i 20 år och kassör de senaste 10 åren avtackades särskilt med en tavla med rossymbol. Ulla fick vid Partidistriktets årskonferens i Alstermo senare under våren "Brantingmedaljen". Utdelare var Ingela Thalén.

Styrelsen 1999

Claes Lissing, ordf, red för Hemmesjöbygden
Masugnsvägen 4 A
360 43 Åryd
tel 0470/774315

Inge Gustafsson, sekr
Risinge
360 43 Åryd
0470/772058

Nils Fredrik Hjelmqvist, kassör
Åry herrgård
360 43 Åryd
0470/774250

Elvy Persson
Södra Åreda
360 43 Åryd
0470/771014

Nils-Ola Holtze
Åry herrgårdsflygel
360 43 Åryd
0470/774487

May-Brith Gustafsson
Risinge Kåragård
360 43 Åryd
0470/

Onni Thunell
Billa
360 43 Åryd
0470/774049

Leif Bolmgren
Tallvägen 11
360 43 Åryd
0470/774325

Birgitta Jakobsson
Risinge Mellangård
360 43 Åryd
0470/772057

Björn Sunesson
Nyadal, Risinge
360 43 Åryd
0470/771040

Sven-Olov Wargklev
Masugnsvägen 37
360 43 Åryd
0470/

Monica Ohlsson
Billavägen 1 A
360 43 Åryd
0470/774285

Rita Stier
Tallvägen 6
360 43 Åryd
0470/774308

Hedersordförande är Bengt Hjelmqvist, Åryd.